

GAJ - DY

Časopis pre Teba

Nepredajné

3/96

O ŠKATULIACH, ŠKATUĽKOVANÍ A JEDNEJ VEĽKEJ ŠKATULI

My už asi iní nebudem, teda my ľudia. Vo všetkom máme radi poriadok, všetko musíme mať onálepkované, ofrankované. Všetko musíme nejako pomenovať, zaradiť do nejakej kategórie, skupiny, podskupiny, triedy, čelade, radu, rodu, druhu a neviem do čoho všetkého ešte. Len aby všetko malo svoje miesto, a aby sa o nás vedelo akí sme len múdri, ako sa vieme rýchlo zorientovať a zariadiť niečo, alebo niekoho do príslušnej škatuľky s príslušným pomenovaním.

Slovák, Maďar, Čech, Rus, Róm, Žid, katolík, evanjelik, islamský fundamentalista, praviciar, lavičiar, stredno-prúdiar, lojálny, nelojálny, angažovaný, neangažovaný, homo, hetero, bi, tri. Každý musí byť v nejakej škatuľke a pre istotu aj vo viacerých, inak tu bude chaos a anarchia (predstavte si tú nádheru: homosexuálny maďarský Žid, samozrejme pravicovo orientovaný a nelojálny). A aby to bolo ešte zaujímavejšie v každej škatuli je kopec malých a v nich ešte menších škatuliek. No prosté škatuliáda.

Predstavte si, sú medzi nami takí experti, ktorí počas dlhých zimných večerov vymýšľajú škatuľky. Viete napríklad o tom, že v tej nádhernej ružovej škatuli s nápisom pozor HOMO! (to pozor tam určite je) je veľa ďalších malých onálepkovaných škatuliek? Vyročení, nevyročení, maskulínni, feminínni, kurvičky a tí slušní a samozrejme gayovia a lesbičky, HIV+, HIV-, zajkovia a starí buzeranti a predstavte si aj heterosexuáli. Ktosi totiž v náhľom pomätení myslie zistil, že dvaja homosexuáli žijúci dlhodobo v partnerskom zväzku sú vlastne heterosexuáli (heterosexualizácia homosexuality - geniálne) - nuž čo si len tí ľudia nevymyslia! Malí s veľkým vtákom, veľkí s malým vtákom, malí s veľkým platom, veľkí s malým platom. S autom a bez auta. Je toho strašne veľa.

Najhoršie však je, keď sa obyvatelia tej ktorej škatuľky s tou svojou škatuľou stotožnia. Začnú svoju škatuľu považovať za tú najlepšiu, najkrajšiu, najmúdrejšiu a možno aj najčiernejšiu. Všeličo je možné. Odtiaľ je už len krok k nadutosti a pýche, ale aj k závisti, hádkam a vojnám medzi škatuľami.

Prečo si nechceme uvedomiť, že takéto škatuľky vlastne vôbec neexistujú, že je to všetko náš púhy výmysel. Je predsa celkom jedno, či je niekto stredno-prúdryný lojálny angažovaný heterosexuál alebo pravicový neangažovaný gerontofil, či niekto šlape chodník alebo „šľachtí plané jablone“. Nemáme ani to najmenšie právo niekoho odsudzovať, alebo sa niekomu posmievať len preto, že je iný a obýva inú imaginárnu škatuľku ako je tá naša. Kedy si už konečne uvedomíme, že všetci sme v jednej veľkej škatuli, a že len na nás záleží aké to v nej bude. Či v nej bude príjemne a útulne alebo v nej bude neustále napätie a strach. Závisí to naozaj od nás.

Ale my už asi iní nebudem. Je predsa omnoho ľahšie a rýchlejšie niekoho šupnúť do nejakej tej škatuľky, rýchlo bez akéhokoľvek uvažovania, povznesenia sa a záujmu spoznať a aspoň trochu pochopiť a tolerovať. Ale to nie je také jednoduché. Ľudí, ktorí sa občas zamýšľajú je omnoho menej ako tých, čo radi vymýšľajú - napríklad stále nové a nové škatuľky. Ale my už iní nebudem. Alebo že by sme sa trochu zamysleli?

Mišo

časopis pre Teba je vydávaný v každom čtvrtom mesiaci. Vydavateľom je organizácia GAJ - Slovenské súkromné akademické jednotky. Vydávaný je v českej a slovenskej jazykovej verzii. Cieľom časopisu je poskytovať informácie o aktuálnych vývojoch v oblasti vedeckej, výskumu, výstavby a vyučovania v oblasti súkromnej akademickej výchovy a vzdelávania.

SPOMIENKA

*Večná je láska Zabudnutia nieto
Horúci plameň nikdy nevyhasne
Tam kde raz srdce podľahlo
čarovnej moci vášne*

*Dnes v pamätníku prizerám sa
vysušeným kvetom
No tamto leto vzdialené hoci
je stále krásne
A pre mňa stále zostáva
najvoňavejším letom*

Kamila

Oslovili sme SLAVA - vám zaiste dobre známeho predovšetkým z Erotického kontaktného magazínu ÖKM - či by nebol taký láskavý a nenapísal pre naše GAJ-DY pár svojich postrehov. Navela-navela pristal, avšak s poznámkou jemu vlastnou: „Ale nebudem si dávať servítku na hubu. Okej?“ V to dúfam!

Andrej

ČO NOVÉHO U NÁS DOMA

U nás? A nového? Preboha, nestraňte! Ale zato v Južnej Kórei na Medzinárodný deň detí mali chlapci a dievčatá, no najmä ich rodičia, senzáciu. V miestnej ZOO mohli pozorovať milostnú hru párika prevzácnego medvedíka panda. Rozkošný, i keď nie práve nadržaný samček Ming-Ming a rozkošnejšia, už vonkoncom nie radodajná samička s poetickým menom Ri-Ri dostali možnosť plánovane si to rozdať za účasti nadržaných pohľadov ešte nadržanejšieho publiku...

Ze čo to má spoločné s nami? To teda naozaj neviem. A kto povedal, že musí? Nestačí vari, že je to senzácia? A vôbec, videli ste už niekedy párenie pánd? Ja skutočne nie. Okej, vraciame sa domov. Ako sa to spieva v tom celonárodnom hite? „Rodný môj kraj, zo všetkých najkrajnejší...“

Za boľševika sme si tých senzácií až tak veľa zase neužili. Nuž uznaťte, akéže je to už len vzrušo - zubatí páni, čo požierajú malých chlapčekov. Proste, neboli sme pre heteráčov dostatočne homosenzační. Až dovtedy, kým sa aj u nás neudomácnila tá smrteľná choroba „syndróm vrodeného zlyhania ľudskosti“. Ide o mimoriadne zákernú pandémiu, ktorá zachvátila morálku celej spoločnosti. Je to tragédia tohto národa. „Muži eskorty v bielych pláštoch cez uniformy a v gumených rukaviciach privádzajú chlapca spútaného na rukách a s rúškom na tvári pred sudcov, ktorí sa boja, aby sa od neho nenakazili.“ Proces bol verejný. Odsúdený bol za údajný prenos vírusu HIV. Chlapec mal jednoducho smolu - bol totiž iba „buzerant“.

Po novembrovej puči či puče? Nikdy sa nenaučím toto, pre mňa intímne cudzie slovo správne skloňovať. No ale ako inak nazvať niečo, čo vcuclu na piedestál štátnej moci bandu slabomyseľných kriminálnikov? Lež to už presahuje hranice nielen tejto úvahy. Odštartoval homosenzačný pochod. V svätej honbe za homosenzáciami spojili sa knáz i neznaboh, demokrat aj bývalý černoch - rozumej prefarbený komunista.

Ukážte mi, prosím, jednu televíziu, jedno rádio, jeden časopis, jedny noviny - ak, samozrejme, nepočítam Slovenskú republiku, lebo tá šlape úplne vedľa, ale vráťme sa k denníkom - ktorý by sa nezapojil do tohto homosenzačného faženia. Je to s nimi rovnaké ako so ženskou v prechode. Čas od času, v nevyspytateľných periódach, sa u nich dostaví biologická potreba tolerancie. Raz za čas si ho páni redaktori a panie redaktorky vyberú do terénu robiť toleranciu.

Bohužiaľ, ich myšlienkové pochody sa nikdy nevyrovnanujú ich nadržanosti po tolerancii. Výsledné splašky sa hmýria genitálnymi výrokmi typu „ježišmária, ved' oni sú v podstate neškodní“ alebo „ak na nich nebudeš strúhať opičky, určite vás neuhrýznú“ alebo „netrhajú mi žily, ale nech ma tak niektorý obťažuje“. To, že mňa už niekoľko mesiacov prenasleduje istá, s velikou pravdepodobnosťou

heterosexuálna dáma, ich zaiste nevzrušuje. Ja osobne nemám nič proti heterákom, to mi verte, veď aj oni sú iba ľudia. A ako sa len dokážu vyešovať, že sa rozprávali so živým homošom. Juj, homosenzačné!

Najnebezpečnejší sú však zakomplexovaní buzeranti - bez úvodzoviek. Tí vám dokážu vygrcať reportáže! Aké úchvatné riziko podstúpili na pánskej toalete - čuduj sa svete - celé hodiny tam vysedávali, aby boli autentickí, ako im skoro oko vypichli, keď sa omylom pozreli do diery v stene, chúďatká fóglíkaté - ešte si mohli uhnáť zlatú žilku. Prznám sa, ja nemám takú výdrž. A ako im platili tí teplí pollitrové kofoly, aby potom museli ísť čúrať na záchod - čo hovorím, heteráč sa diví, že na záchod sa chodí cikať - a tí oní im pritom mohli pomáhať so zipsom na nohaviciach, že až stiekli. Chcel by som vidieť, ktorý našinec by im bol ochotný zaplatiť kofolu - pollitrovú! Jediný problém bude asi v tom, že sa kvôli nim žiadne poriadne šťastie nepostavilo. Alebo žeby predsa? Čo už, nastal nový čas.

Isteže, spočiatku som i ja bol ochotný povyprávať im čo-to na mikrofón. Ale až do momentu, keď mi jedna nemenovaná moderátorka z nemenovanej slovenskej televízie nepoložila uprostred seriózne sa tráviacej relácie homosenzačnú otázku: „Netrpíte tým, že nemôžete mať deti?“ Pred očami sa mi zahmlilo až sa objektív zarosil a kameraman zvlhol: „Prepáčte, myslím som, že sa bavíme o homosexuáloch, nie impotentoch.“ Mrcha, nepochopila a súcitne mi kukla do rozkroku. Zato ja som pochopil, že to s tými „normálmi“ nie je celkom v poriadku.

A tak som sa rozhadol, že si budem robiť všetko sám. Že tie články napíšem jednoducho za nich. Nebudem si predsa šťať cez hlavu.

Ako tak konverzujem so slečinkou z utajeného erotomanského plátku o otázkach tabu na homotému, vyzvem ju, či majú dajakú konkrétnu predstavu o mojom príspievku: „Ach áno, čitateľov by nesmiernie interesovalo ako nám tí gájovia prznia našich chalanov.“ Prdlajz. Jediné, čo ju zaujímalo bolo to, ako sa pretáhujeme. Ale veď sa mohla kľudne opýtať otvorené, určite by som jej tie krvavé praktiky s radosťou demonštroval. Chudina neukojená - sústrastným gestom pozriem na ňu. Jej slová „našich chalanov“ mi akosi nekorešpondujú s jej vizážou. Musíme tých hetošov aspoň trošičku tolerovať, aj oni sú možno ľudia, či nie? Koniec koncom, o heterosenzáciu s dievčatkami sa postarali sami. Ale to im už v žiadnom prípade nemám v úmysle tolerovať. Bojím sa o „naše sestry“, nedopustím, aby ich ledajaký úchylný heľák zneužil. To teda nie! Je načase tých heterosexuálov už konečne urobiť.

Nuž ale ako? Vykašlete sa spraviť s nimi rozhovor a oni si ho i tak vymyslia, aj vás podpíšu. Ech, sťať na nich, len čo je pravda.

A tie ich rádiá. No skúste dať zahrať pesničku na želanie niektorému zo svojich priateľov. Budú mať z toho do éteru homosenzáciu. Ozaj, škoda krásneho rocku na fm frekvenciách.

Preto píšem - nie pre nich a možno ani nie senzačne. Z princípu odmietam poskytnúť akékoľvek interview, odmietam účinkovať v akejkoľvek relácii, v akomkoľvek dokumente, v akejkoľvek šaškárni podľa ich scenára. Prd platné. Vždy sa nájdú medzi nami děvečky, čo túžia byť hviezdami večera dácej tej stanice a pod' ho robiť show pre mamičky, ocinkov a ich detičky. Až sme z toho všetci fascinovaní.

Úprimne a hlboko sa skláňam pred párom výnimkami, ktoré to myslia naozaj

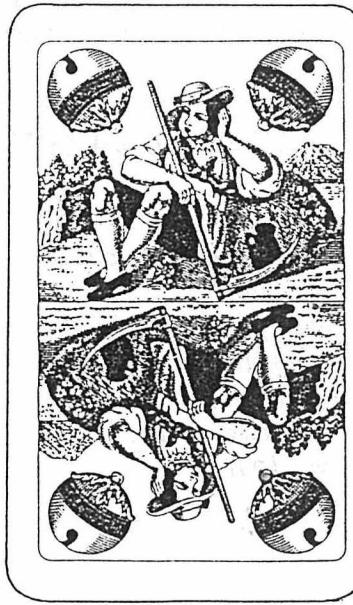
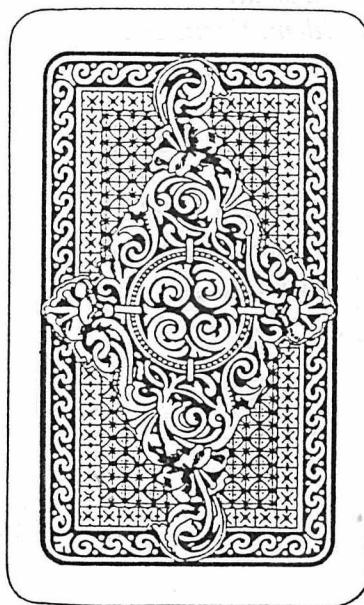
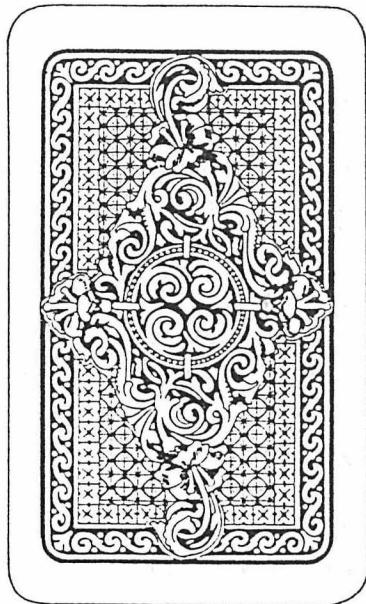
dobre a rovnako dobre aj ovládajú svoje žurnalistické remeslo.

Teraz srandičky nabok. Celkom vážne sa pýtam: Kam sme sa dostali od onoho Novembra 89? Nie, nechcete to počuť jedným slovom. Neašpirujem podobať sa spoločenskému cmaru. Toto nie je predsa pornotext. Ako som už povedal, tá vec mi je veľice neznáma. Všetky tie homosenzačné články, rozhovory, reportáže, relácie a dokumenty nepriniesli zhola nič. Naopak, dali možnosť zakomplexovaným pánom, nadržaným pannám, priblblým politikom, uslintoným monsiňorom kodkodákať o ohrození rodiny, aktu proti prírode, przenení chlapčekov, západnej diverzii voči našej kresťanskej morálke a obdobné žvásty. Za iných okolností by držali huby - nezdá sa mi totiž normálne odbavovať sa v kostole na teplošoch a v parlamente pri kastrácii. Ale v diskusii o homosexualite na homosexuáloch? Prečo nie?

Vážený čitateľ, bacha! Tie dokumenty, relácie, reportáže, rozhovory, články a striekajúce svedectvá sú ich programy a **pre nich**. Dokolečka dokola si v nich hrkútajú a presvedčajú sami seba o tom, akí sú tolerantní a fasa a dobrí a morálni a chápajúci a pokrokoví a múdri a humánni a senzi a sexi až tomu nakoniec sami uveria. Ak im v tom pomôžeme, tak potom budeme naozaj v tej puči.

No pome radšej späť na Kórejský polostrov. Ten ujo Ming-Ming tú tetu Ri-Ri nie a nie prefik-fiknúť. Toho roku sa senzácia nekonala. Ale už teraz sa prevelice tešíme na Medzinárodný deň detí, keď si rodičia a možno i dievky a chlapčiská budú môcť zasa pozrieť rozkošné pandy...

september 1996, Slavo

EVERYDAY

Čakám na teba
a smejeme sa.
Je so mnou aj Život,
ktorý sa smeje tiež.
Hľadíme si do očí,
ked' mi zrazu povie:
„Mám ťa rád.“

LÁSKA

Jediná a neopakovateľná.
Prvá a posledná.
Kriesi i ničí zároveň.
Jej osudovosť vyvoláva
výkriky slz a záchvaty slov.
Je mnou.

NÁZOV BEZ NÁZVU

V objatí zabudnutia
unikám tmou za svetlom.
Nezhasínaj...
Túžim plynúť ako okamih
tvojho života,
ako kúsok šťastia
zachytený v srdci.
I'M FLYING.

NÁDEJ

Vo víre slov,
plynúcich z tvojich úst
nachádzam seba.
Vypovedanú, milovanú
a smutnú.
Prišlo šťasie.

UKRIŽOVANIE

Maj sa.
Tak už bež!
Napospas láske nechaná
sa stratím.
Idem. Vrátiš sa?
Iste, no už s niekým.

LIFE & LOVE

Smútok v srdci
a neskrotná túžba zomriet'.
Láska...
Opäť a znova.
Neutečieš.
Si jediná.
Miluješ?
Tak ži!

Viera

LISTÁREŇ

Milá naša čitateľka, milý nás čitateľ!

Som človek, ktorý nemá rád neosobnú komunikáciu a moje pozorné ucho trpezlivu načúva radosťam i starostiam ľudí, ktorí prídu a zdôveria sa. Mám to šťastie, zdieľať svoj život s ľuďmi, ktorým záleží na hlbokých medziľudských vzťahoch a ktorí vďačne dávajú iným, to čo sami dostali. Sú to ľudia, ktorí spolu vytvárajú tento časopištek pre Teba. Chcú osloviť Teba, chcú povzbudiť, potešíť, primáť k zamysleniu, či pošteliť.

Nechceme byť neosobní a preto otvárame túto rubriku - listáreň, aby si nám napísal(a) svoj názor na publikovaný text, alebo čo Ča trápi i čo Ča potešilo. Viem že je skutočne ľažké a niekedy až nemožné vyslovíť svoje trápenie v priebehu niekoľkých minút do telefónnej linky dôvery. Práve preto sme tu pre Teba a trpezlivu čakáme na Tvoj list. Úryvok z neho uverejnime iba s Tvojim dovolením, prosím Ča nezabudni napísať či súhlasíš. Pozbieraj odvahu, chyť sa pera a píš.

Dnes uverejňujeme časť listu, ktorý sme dostali od Evky z Nitry:

Niečo sa v cirkvi musí stať. Je to neúnosné. Už dnes to, čo učí cirkev väčšina ľudí nerešpektuje, ibaže každý potichu. Keby nebolo ľudskej zbabelosti, už dávno by celibát padol. Totiž to je všetko, o čo ide, zdá sa mi.

Keby zmenili svoj postoj k sexualite, nemal by viac celibát zmysel. Ale to by znamenalo prevrat v cirkvi. Preto je to také zložité a ide to pomaly. Ale raz to príde. Myslím si tiež, že je to otázka vývoja a doby. Možno to kedysi malo zmysel. Keď má totiž človek deti, ľažko sa môže obetovať iným. Deti mú zoberú všetok čas a energiu. Ale dnes už deti nikto mať nemusí. Alebo môže mať 1-2 a to sa dá. Päť rokov si to odrobíš a potom ľa už tak veľmi nepotrebuju. Hlavne muži už nie sú obmedzení v povolaní. Preto už celibát nemá zmysel. Lebo jeho nevýhody prerastli výhody. To je môj názor.

V každom prípade fandím ľuďom ako ste Vy. Chcela by som, aby sme boli všetci slobodní a chceli sa navzájom chápať a nie odsudzovať. Držíme Vám palce, aby ste vydržali vo viere a v práci, ktorú robíte. My všetci Vás potrebujeme. Potrebujeme páru statočných, ktorí to povedia nahlas, čo sa my neodvážime.

Nedá mi nereagovať na tému celibát: Ono zotrvať či nezotrvať v celibáte nie je podmienené ľudskou zbabelosťou. Celibát je predovšetkým otázkou rozhodnutia. Keď je človek dotlačený do celibátu a pritom jeho vnútro zožiera žiadostivosť, tento stav možno nazvať iba sexuálnou zdržanlivosťou. Celibát je stavom predovšetkým duchovným, kedy myseľ a srdce človeka je odovzdané Pánovi Ježišovi, a svoje telo tiež odovzdá (Jedine!) do Božích rúk. Ak toto rozhodnutie urobí človek z lásky k Bohu, On mu dá milosť, aby zvládol prichádzajúce pokušenia.

Boh nám dal slobodnú vôľu a rešpektuje naše rozhodnutia. Ale rozhodujme sa z lásky a nevynechávajme z neho nášho Pána, najlepšieho piateľa a radcu.

Drugí.

ELIZABETH STUART

JE MOŽNÉ ZMENIŤ POSTOJ CIRKVI?

(Hovorí s Bohom o sexe), 1995, 4. časť

3. Vytvorenie „prirodzeného“ homosexuála - popri niekoľkých dobrých efektoch v súvislosti s odstránením obvinenia z úmyselnej perverzie - umožnilo cirkvi, aby s lesbičkami a homosexuálmi narábala ako s postihnutými. Robert Runcie, niekdajší arciskup z Canterbury raz poznal, že vôbec nevie povedať, či je lepšie byť homosexuálny alebo postihnutý. Nikto za to nie je vinný a prirodzené, proti diskriminácii sa treba brániť, ale v žiadnom prípade sa nedá odskriepliť, že by bolo lepšie, keby človek neboli ani postihnutý ani homosexuálny. Bez ohľadu na fašistické jadro, ktoré sa dá rozpoznať v tomto výroku, objavuje sa aj nebezpečenstvo názoru „ja za to nemôžem, ja som sa taký narodil“ v súvislosti s našou sexualitou. Veľmi výrazne sa to prejavilo v čase, keď príbeh o „homosexuálnom géne“ zaplavil stránky britských novín. Zrazu začali verejní činitelia hovoriť o možnosti „zaoberať sa“ tzv. homosexuálnym dieľačom už v maternici, iní dokonca priamo hovorili o interupcii „homosexuálnych“ embrií.

Lesbičké ženy sú často výkričníkom tak pre homosexuálov ako i pre heterosexuálov. Pripomínajú totiž, že sexuálna orientácia vlastne môže byť aj rozhodnutím, pretože mnohé lesbičky sa vedome vzdávajú heterosexuálnych vzťahov. „Homosexuálny“, „heterosexuálny“ ap. nie sú kategórie dané Bohom. Sú to ľudské koštrukcie, ktoré boli čiastočne vytvorené na to, aby sme sa aspoň kontrolovali a obmedzovali podvratnú moc väsne.

Často sa pýtam sama seba, prečo si kresťania vešajú na krk kríže, a nie prázdné hroby. Priklincované telá možno omnoho, omnoho ľahšie držať pod kontrolou a dá sa s nimi ľahšie manipulovať ako s oslobodenými telami. Vzkriesené telá sú telá, ktoré nemožno priklincovať, kontrolovať alebo väzniť - prechádzajú ľudskými konštrukciami ako duchovia stenami. Mocnému sa patrí mať schopnosť zadeliť svet do dvojpôlových zákonov. Realite však musíme priznať, že sexualita je nekonečne zložitejšia ako tento systém.

Škótska feministická teologička Elizabeth Templeton povedala prednedávnom, že dúfa, že Ježišove slová o neexistencii manželstva v nebi sú správne, pretože manželstvo predstavuje naše „spletité ukotvenie v zajatí lásky, ktoré nemožno prenášať na našu nádej a večnosť“¹. Porovnajte tento pozitívny výklad sexuality s výkladom biskupov anglikánskej cirvi, ktorí Ježišovo učenie vykladajú tak, ako keby v nebi nemal existovať žiadny sex! Augustínov duch nosí mnoho masiek a jednou z nich je asi aj mýtus, že sme v sexuálnom ohľade predurčení len pre jedno alebo druhé pohlavie, a to raz a navždy!

Podľa mňa možno jednu z najlepších a najmodernejších scén zmŕtvychvstania vidieť na koci filmu „Long-time Companion“. Ide o film, ktorý sa zaobera pandémiou AIDS. Hlavný predstaviteľ sa prechádza na pobreží a postupne sa k

¹ Elizabeth Templeton, "Towards a Theology of Marriage" v Susan Durber, As Man and Woman Made: Theological Reflections Upon Marriage, United reformed Church, 1994, str. 17

nemu pridružujú všetci jeho priatelia, ktorých videl umierať na AIDS. Teraz sú početnejší a živší ako kedykoľvek predtým. (Myslím si, že narážky na scénu zmŕtvychvstania na morskom pobreží v Lukášovi a Jánovi väčšina kresťanov prehliadne.) Ľudia, ktorí žijú vo svojich telách, ktorí žijú svojimi väšnami, budú žiť v ešte väčšej telesnosti a väšnívosti. Toto je posolstvo filmu i posolstvo Evanjelia.

Cirkvi majú veľké ťažkosti hovoriť o sexualite, pretože nie je v záujme tých, ktorí majú najväčšiu moc alebo najväčší vplyv v cirkvách, vysporadúvať sa s realitou sexuality. Je našou úlohou a našim poslaním snažiť sa ukázať iným kresťanom realitu našeho života. Vedia to vždy k namáhavému úsiliu, pri ktorom môžeme počas svojho života zlyhať.

Preto je také dôležité, aby sme zakladali spoločenstvá, v ktorých môžeme otvorené prezentovať naše vlastné teológie, liturgie, morálku ap. Nič tak nedráždi cirkvi a nič neupúta ich pohľad na nás takým dramatickým spôsobom ako keď hovoríme s Bohom o sexe bez toho, že by sme si od nich pýtali dovolenie.

(koniec)

Článok sme uverejnili s láskavým dovolením pani E. Stuart

pripravila Kamila

Milí priatelia,

v posledných číslach nášho časopisu sme uverejnili kompletný text prednášky anglickej homosexuálnej teologičky Dr. Elizabeth Stuartovej, ktorý odznel vlane na konferencii organizácie Európske Fórum kresťanských skupín homosexuálov a lesbičiek v holandskom Driebergene.

Už v priebehu nášho publikovania vyvolal text búrlivú odozvu medzi našimi ľuďmi. Reakcie boli skôr negatívne. Napriek tomu sme uverejnili všetky časti, pretože považujeme za potrebné sprostredkúvať Vám názory súčasných zahraničných homosexuálnych teológov.

V najbližšom číslе by sme chceli publikovať písomné odozvy a pri tejto príležitosti dávame aj Vám, našim čitateľom šancu prispieť svojim názorom. Budeme veľmi radi, keď nám pošlete svoje príspevky a presvedčíte nás tak, že uverejenie tejto prednášky nebolo zvytočné.

Za GAJ-DY Vás zdraví Vaša *Kamila*

Ak máš záujem stretnúť sa s nami, neváhaj a ozvi sa nám na adresu uvedenú v tiráži prípadne zavolaj na našu linku dôvery. Môžeš ísť s nami na výlet - pešo, koňmo, vlakmo i bicyklemo. Alebo do kina, divadla, na koncert, na výstavu. Prípadne sa porozprávať pri čaji alebo pri pive.

Tvoji GAJ-DÁci

LINKA DÔVERY

So svojimi problémami sa môžeš obrátiť na našu linku dôvery, na ktorej každý

PONDELOK OD 18:00 DO 20:30

vždy niekto z nás čaká práve na Tvoj telefonát, aby Ti pomohol vyriešiť Tvoje problémy a poskytol Ti informácie o tom, čo, kde, kedy a ako... Jej číslo je:

07/211 54 61

INTERNET

Od minulého čísla si GAJ-DY môžeš prečítať aj na Internete a to na adrese:

<http://decef.elf.stuba.sk/~tarapcik#gajdy>

Ak máš záujem podiskutovať si (nielen) o „našich“ problémoch, môžeš sa prihlásiť do mailing listu glb-l@vsb.cz, ktorý funguje na listserveri s adresou listserv@vsb.cz. Ak nevieš ako používať listserver, pošli mail najprv mne na adresu tarapcik@elf.stuba.sk

Ak si študentom UK a máš prístup na niektorý z počítačov VAX/VMS s programom NOTES, môžeš sa prihlásiť do diskusnej skupiny gblsf. Viac informácií sa dozvieš ak pošleš mail na adresu: 3zabka@st.fmph.uniba.sk

Taro

GAJ-DY, Časopis pre Teba, vydávajú: Andrej, Drugi, Kamila, Michal, Richard, Slavo, Taro a iní. • Príspevkami ďalej prispleli: Vierka a iní. • Vychádza štvrtročne. Kontaktná adresa: GAJ-DY, Poste Restante, Pošta 49, 841 09 Bratislava
e-mail: exfadubm@savba.sk, tarapcik@elf.stuba.sk